

НА ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ.

Ведъръ день отново ще изгрѣе,
празенъ шумъ скръбъта ще заглуши,
ала твоя споменъ ще живѣе
въ нашитѣ разплакани души,

Че въ снѣтъ на своя блѣнъ сиротенъ
ти живѣ бездомно-отчужденъ,
ти живѣ безропотно-самотенъ —
вѣренъ синъ на утрѣшния день.

Вѣренъ синъ на свѣтлитѣ скрижали,
твоя духъ ни слънце завѣща.
твоя духъ въ сърдцата ни запали
пламъка на звѣздна красота.

И сега, при тоя свѣтълъ споменъ,
споменъ другъ ни тегне нежеланъ,
затова, че ти бѣ бездоменъ,
затова, че ти бѣ поруганъ.

Хр. Ясеновъ